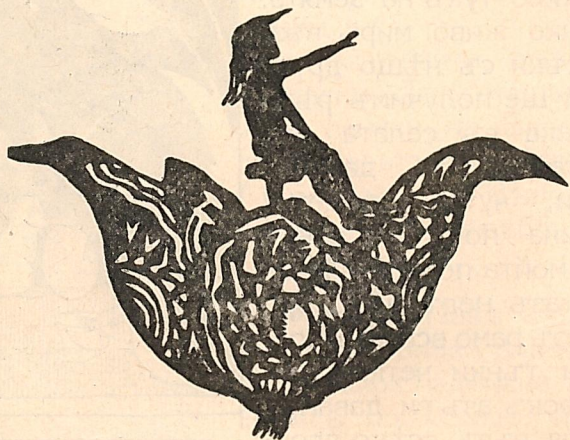

дять хора съ запалени свѣщи. Дванадесеттѣ Евангелия, Разпетия петъкъ, Великата сѣбота. Въ кѣщи готвятъ, мѣсятъ, боядисватъ. Камбанитѣ пѣятъ. Само градинитѣ спятъ въ тъмното. Но нѣкой шумоли тамъ по пѣтечкитѣ. Нѣкой бързо-бързо шета изъ леа въ леа. Кой е? Нищо се не види. Никой нѣма.

Най-после, ето и Великдень. Рано сутриньта слънцето се промѣква презъ завеситѣ, играе по стѣклата и събужда Борка въ креватчето му. Става Борко. Поглежда на масата — цѣлъ купъ червени, жълти, пѣстри яйца. Наднича презъ прозореца, плѣсва радостно рѣце. Въ градината вижда други безброй червени, жълти, шарени — живи великденски яйца — лалета, боядисани презъ нощьта отъ зайцитѣ. Лалетата клатятъ глава и му се усмихватъ.

К. Константиновъ.

ЦВѢТНИЦА.

Тя е мѣничка царица,
Златокоса, свѣтлолица.
Срѣдъ цвѣтята си живѣе.
На лаленце се люлѣе,
Въ свѣтълъ празникъ рано пѣе:
„Хайде, ставайте, дечица!
И отъ клончета върбица
Колелца си изплетете,

На дѣсчица ги сложете,
И въ рѣката ги хвърлете.
Туй що трѣгне най-напредъ,
Носи най-голѣмъ късметъ.
На когото то се случи,
Ще се радва отъ сърдце!
За Великдень ще получи
Най-голѣмото яйце!“

Ранъ-Босилекъ.